เรื่องเสร็จที่ ๓๑๘/๒๕๓๙

บันทึก

เรื่อง การบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยศุลกากรในเขตพื้นที่พัฒนาร่วม ตามพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.๒๕๓๓

กรมศุลกากร กระทรวงการคลัง ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๖๐๕/๑๘๘๐๑ลงวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๓๘ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ประเทศไทยและประเทศมาเลเซียได้ลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทยซึ่งเรียกบริเวณที่กำหนดดังกล่าวว่าพื้นที่พัฒนาร่วม (ในปี ค.ศ. ๑๙๗๙ หรือ พ.ศ.๒๕๒๒) และหลังจากนั้นประเทศทั้งสองได้ลงนามในความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย (ในปี ค.ศ.๑๙๙๐ หรือ พ.ศ.๒๕๓๓)

การปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามความตกลงว่าด้วยธรรมนูญระหว่างประเทศไทยและมาเลเซีย ในส่วนของประเทศไทยได้ดำเนินการตราพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.๒๕๓๓ เพื่ออนุวัตรการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย

ในเรื่องการนำของเข้ามาในหรือส่งออกไปนอกราชอาณาจักรตามความตกลงว่าด้วยธรรมนูญระหว่างประเทศไทยและมาเลเซียยังมีปัญหาในข้อกฎหมายว่าจะนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากร คือ พระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.๒๕๓๐ มาปรับใช้กับกรณีของการนำเข้าหรือการส่งออกในพื้นที่พัฒนาร่วมตามความตกลงว่าด้วยธรรมนูญ ฯ ได้หรือไม่ ซึ่งกรมศุลกากรได้พิจารณาในเรื่องนี้แล้วมีความเห็นเป็นสองฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า กฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันใช้เฉพาะในราชอาณาจักรเท่านั้น พื้นที่พัฒนาร่วมเป็นพื้นที่ที่อยู่บริเวณนอกราชอาณาจักร ดังนั้น กฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันจึงไม่สามารถนำไปใช้ได้ จำเป็นจะต้องมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันหรือตรากฎหมายขึ้นใหม่เพื่อรองรับการดำเนินการเช่นเดียวกับกรณีการตราพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.๒๕๓๓

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า กฎหมายที่ใช้อยู่ในปัจจุบันสามารถนำไปใช้กรณีดังกล่าวได้ โดยถือว่าพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรไทยตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.๒๕๓๓ ซึ่งได้นิยามพื้นที่พัฒนาร่วมไว้ว่า “พื้นที่ในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียในอ่าวไทยตามมาตรา ๙” ประกอบกับมาตรา ๑๔ แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.๒๕๓๐ ที่บัญญัติว่า “เพื่อปฏิบัติตามข้อผูกพันตามสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจ

ประกาศยกเว้นลดหรือเพิ่มอัตรา จากอัตราที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากร หรือประกาศเรียกเก็บอากรตามอัตราที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากร สำหรับของที่มีถิ่นกำเนิดจากประเทศที่ร่วมลงนามหรือลักษณะตามที่ระบุไว้ในสัญญาหรือความตกลงดังกล่าว ทั้งนี้ จะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขใด ๆ ไว้ด้วยก็ได้" ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวก็น่าจะเพียงพอแล้วกับการนำของเข้าหรือส่งของออกในพื้นที่พัฒนาร่วมไม่มีความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมายขึ้นใหม่

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การปฏิบัติตามความตกลงฯเป็นไปโดยถูกต้องและรัดกุมตลอดจนให้ได้ข้อยุติและเป็นบรรทัดฐานเพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติต่อไปกรมศุลกากรพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมาย จึงหารือดังนี้

๑. พื้นที่พัฒนาร่วมถือได้หรือไม่ว่าเป็นราชอาณาจักรไทย

๒. จำเป็นจะต้องตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับกับการนำสินค้าเข้าหรือส่งสินค้าออกในพื้นที่พัฒนาร่วมหรือไม่

๓. บทบัญญัติตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากรพ.ศ. ๒๕๓๐ จะนำมาใช้กับการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าในพื้นที่พัฒนาร่วมได้หรือไม่

๔. กรณีที่เป็นสินค้าต้องห้ามหรือต้องกำกัดตามกฎหมายอื่น เช่นพระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.๒๕๒๒ จะนำบทบัญญัติของกฎหมายเหล่านั้นมาบังคับใช้สำหรับการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าในพื้นที่พัฒนาร่วมได้หรือไม่เพียงใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) ได้พิจารณาเรื่องหารือดังกล่าว โดยได้รับฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ (กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย) ผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) และผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (กรมทรัพยากรธรณี) ประกอบการพิจารณาแล้ว มีความเห็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง พื้นที่พัฒนาร่วมถือเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรไทยหรือไม่นั้น เห็นว่า โดยหลักทั่วไปอาณาเขตของประเทศทางทะเลจะมีขอบเขตถึงระยะ ๑๒ ไมล์ทะเล จากแนวทะเลประชิดชายฝั่งเรียกว่า "ทะเลอาณาเขต" ตาม ARTICLE 2[๑] และ ARTICLE 3[๒] ของ

---

[๑] Article 2

Legal status of the territorial sea, of the air space over the territorial sea and of its bed and subsoil

1. The sovereignty of a coastal State extends, beyond its land territory and internal waters and, in the case of an archipelagic State, its archipelagic waters, to an adjacent belt of sea, described as the territorial sea.

2. This sovereignty extends to the air space over the territorial sea as well as to its bed and subsoil.

3. The sovereignty over the territorial sea is exercised subject to this Convention and to other rules of international law.

[๒] Article 3

Bread's of the territorial sea

UNITED NATIONS CONVENTION ON THE LAW OFTHE SEA 1982 ซึ่งรัฐชายฝั่งจะมีอำนาจอธิปไตยในบริเวณดังกล่าวอย่างสมบูรณ์ สำหรับบริเวณไหล่ทวีปรัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสำรวจไหล่ทวีปและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ โดยผู้ใดจะดำเนินกิจกรรมเหล่านี้โดยปราศจากความยินยอมอย่างชัดแจ้งของรัฐชายฝั่งมิได้ตาม Ariticle 77[๓] แต่อย่างไรก็ตามมีพระราชบัญญัติบางฉบับที่มีบทบัญญัติในทำนองว่าไหล่ทวีปถือเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักร เช่น นิยาม "ราชอาณาจักร" ในมาตรา ๔[๔] แห่งพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ.๒๕๑๔ การที่มีกฎหมายบัญญัติไว้เช่นนี้มิได้มีผลทำให้อาณาเขตประเทศในทางทะเลขยายออกไปจนสุดเขตไหล่ทวีปแต่อย่างใด แต่บทบัญญัติดังกล่าวเป็นไปเพื่อต้องการให้นำบทบัญญัติในกฎหมายฉบับนั้นไปใช้บังคับเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการสำรวจพบทรัพยากรธรรมชาติ (ปิโตรเลียม) ในบริเวณไหล่ทวีปซึ่งมีกฎหมายระหว่างประเทศรองรับว่าเป็นสิทธิอธิปไตยของรัฐชายฝั่งแต่ผู้เดียวในการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในบริเวณไหล่ทวีป ดังนั้น อาณาเขตของประเทศในทางทะเลจึงยังคงอยู่ในระยะสิบสองไมล์ทะเลตามประกาศกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของประเทศไทย ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๙[๕]

Every state has the right to establish the breadth of its territorial sea up to a limit not exceeding 1 2 nautical miles, measured from bed lines determined in accordance with this Convention.

[๓] Article 77

Rights of the coastal State over the continental shelf

1. The coastal State exercises over the continental shelf sovereign rights for the purpose of exploring it and exploiting its natural resources.

2. The rights referred to in paragraph l are exclusive in the sense that if the coastal State does not explore the continental shelf or exploit its natural resources, no one may undertake these activities without the express consent of the coastal State.

3. The rights of the coastal State over the continental shelf do not depend on occupation, effective or national, or on any express proclamation.

4. The natural resources referred to in this Part consist of the mineral and other non-living resources of the sea-bed and subsoil together with living organisms belonging to sedentary species, that is to say, organisms which, at the harvestable stage, either are immobile on or under the sea-bed of are unable to move except in constant physical contact with the sea-bed or the subsoil.

[๔]มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ ฯลฯ

"ราชอาณาจักร" หมายความรวมถึงเขตไหล่ทวีปที่เป็นสิทธิของประเทศไทยตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศที่ยอมรับนับถือกันโดยทั่วไปและตามสัญญากับต่างประเทศด้วย

ฯลฯ ฯลฯ

[๕] ประกาศ

กำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของประเทศไทย

มีพระบรมราชโองการให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

เมื่อพิจารณาในกรณี "พื้นที่พัฒนาร่วม"[๖] ตามพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.๒๕๓๓ แล้ว จะเห็นได้ว่า พื้นที่พัฒนาร่วมอยู่ในบริเวณไหล่ทวีปของราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียในอ่าวไทย และไม่มีบทบัญญัติในส่วนใดที่แสดงให้เห็นว่าพื้นที่พัฒนาร่วมถือเป็นส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรไทย คงมีแต่มาตรา ๒๑[๗] ที่กำหนดแบ่งเขตอำนาจการบังคับใช้

โดยที่ประเทศไทยได้ยึดถือตลอดมาว่า อำนาจอธิปไตยของประเทศไทยขยายต่อออกไปจากอาณาเขตพื้นดินและน่านน้ำภายใน จนถึงแนวทะเลประชิดชายฝั่งซึ่งเรียกว่าทะเลอาณาเขต รวมตลอดถึงห้วงอากาศเหนือทะเลอาณาเขต พื้นท้องทะเลและแผ่นดินใต้พื้นท้องทะเลของทะเลอาณาเขต

โดยที่เห็นเป็นการสมควรกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตชายฝั่ง

ฉะนั้น จึงกำหนดความกว้างของทะเลอาณาเขตของประเทศไทยเป็นระยะสิบสองไมล์ทะเล โดยวัดจากเส้นฐานที่ใช้สำหรับวัดความกว้างของทะเลอาณาเขต

ประกาศ ณ วันที่ ๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๐๙ เป็นปีที่ ๒๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
จอมพล ถนอม กิตติขจร
นายกรัฐมนตรี

[๖]มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ฯลฯ ฯลฯ

[๗]มาตรา ๒๑ ภายใต้บังคับวรรคสอง และวรรคสาม ราชอาณาจักรไทยยังคงมีและใช้เขตอำนาจเหนือพื้นที่พัฒนาร่วมต่อไป

เขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญาของ

(๑) ราชอาณาจักรไทยในพื้นที่พัฒนาร่วมคลุมถึงบริเวณที่กำหนดขอบเขตโดยเส้นตรง ซึ่งเชื่อมจุดพิกัด ดังต่อไปนี้

(เอ) ๖ องศา ๕๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๑.๒ ลิปดาตะวันออก
(บี) ๗ องศา ๑๐.๒๕ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๙.๐ ลิปดาตะวันออก
(ซี) ๗ องศา ๔๙.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๐๒.๕ ลิปดาตะวันออก
(เอ็กซ์) ๗ องศา ๓๕.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๒๓.๐ ลิปดาตะวันออก

(๒) มาเลเซียในพื้นที่พัฒนาร่วมคลุมถึงบริเวณที่กำหนดขอบเขตโดยเส้นตรงซึ่งเชื่อมจุดพิกัดดังต่อไปนี้

(เอ) ๖ องศา ๕๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๒๑.๒ ลิปดาตะวันออก
(เอ็กซ์) ๗ องศา ๓๕.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๒๓.๐ ลิปดาตะวันออก
(ดี) ๗ องศา ๒๒.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๔๒.๕ ลิปดาตะวันออก
(อี) ๗ องศา ๒๐.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๓๙.๐ ลิปดาตะวันออก
(เอฟ) ๗ องศา ๐๓.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๓ องศา ๐๖.๐ ลิปดาตะวันออก
(จี) ๖ องศา ๕๓.๐ ลิปดา เหนือ ๑๐๒ องศา ๓๔.๐ ลิปดาตะวันออก

บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อสิทธิอธิปไตยของราชอาณาจักรไทยเหนือพื้นที่พัฒนาร่วมแต่อย่างใด และการสละเขตอำนาจใด ๆ ตามมาตรานี้ ไม่มีผลบังคับและไม่มีผลเกินอายุของการใช้บังคับของความตกลง

การที่ราชอาณาจักรไทยยินยอมให้มาเลเซียใช้เขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญาตามวรรคสอง (๒) และยอมให้ใช้เขตอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวกับศุลกากรและสรรพสามิต และภาษีอากรภายในพื้นที่พัฒนา

กฎหมายในระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย ซึ่งกฎหมายที่จะนำไปใช้บังคับได้ก็มีเฉพาะในเรื่องและภายในขอบเขตเท่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวกับไหล่ทวีปและตามที่เป็นที่ยอมรับกันตามกฎหมายระหว่างประเทศ นอกจากนั้นความในมาตรา ๒๑ วรรคสามนั้นเองที่แสดงให้เห็นว่าพื้นที่พัฒนาร่วมไม่ถือเป็นราชอาณาจักรไทยเนื่องจาก ใช้คำว่า "สิทธิอธิปไตย" เพราะถ้ากฎหมายถือว่าพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นราชอาณาจักรไทยแล้ว ควรจะใช้คำว่า "อำนาจอธิปไตย" แทนดังนั้นพื้นที่พัฒนาร่วมจึงไม่ถือเป็นราชอาณาจักรไทย

ประเด็นที่สอง จำเป็นจะต้องตรากฎหมายขึ้นใช้บังคับกับการนำสินค้าเข้าหรือส่งสินค้าออกในพื้นที่พัฒนาร่วมหรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อพื้นที่พัฒนาร่วมอยู่ในบริเวณไหล่ทวีปนอกทะเลอาณาเขต การดำเนินการใด ๆ ในพื้นที่พัฒนาร่วมรวมตลอดถึงการนำกฎหมายภายในไปใช้บังคับในบริเวณดังกล่าวจึงต้องอยู่ในขอบเขตของกฎหมายระหว่างประเทศที่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปด้วย เนื่องจากทะเลที่อยู่เหนือไหล่ทวีปนั้นเป็นทะเลหลวง Ariticle 89[๘] ของ UNITED NATIONS CONVENTION ON THE LAW OF THE SEA 1982 ห้ามมิให้รัฐอ้างเอาส่วนหนึ่งส่วนใดของทะเลหลวงมาอยู่ในอธิปไตยของตน และเรือของรัฐทั้งปวงไม่ว่าจะเป็นรัฐชายฝั่งหรือรัฐไร้ฝั่งทะเลมีสิทธิเดินเรือในทะเลหลวงตาม Article 90[๙] และอนุสัญญาสหประชาชาติว่า

ร่วมต่อไป ให้เป็นไปตามเงื่อนไขแห่งการรับรองในลักษณะต่างตอบแทนต่อสิทธิของราชอาณาจักรไทยตามวรรคสอง (๑)

เขตอำนาจใด ๆ ที่เป็นของราชอาณาจักรไทยหรือของมาเลเซียตามมาตรานี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วม ให้มีเฉพาะในเรื่องและภายในขอบเขตเท่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวกับไหล่ทวีปและตามที่เป็นที่ยอมรับกันตามกฎหมายระหว่างประเทศ

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งมาตรานี้

(๑) เขตอำนาจทางแพ่งและทางอาญาไม่รวมถึงเขตอำนาจในเรื่องที่เกี่ยวกับศุลกากรและสรรพสามิตและภาษีอากร

(๒) เขตอำนาจทางอาญาเหนือความผิดที่ได้กระทำลงบนแท่นหรือสิ่งติดตั้งซึ่งอยู่คร่อมเส้นแบ่งเขตอำนาจ และได้สร้างไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นดินใต้ทะเลและใต้ดินภายในพื้นที่พัฒนาร่วม ให้ราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียใช้อำนาจนั้นแต่เพียงผู้เดียวตามแต่จะกำหนดว่าแท่นหรือสิ่งติดตั้งนั้นเป็นไทยหรือมาเลเซีย

(๓) การวินิจฉัยว่าแท่นหรือสิ่งติดตั้งซึ่งอยู่คร่อมเส้นแบ่งเขตอำนาจและได้สร้างไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในพื้นดินใต้ทะเลและใต้ดินภายในพื้นที่พัฒนาร่วมเป็นของราชอาณาจักรไทย หรือของมาเลเซีย ในเรื่องที่เกี่ยวกับปัญหาใด ๆ ที่จะต้องมีการวินิจฉัยในกระบวนพิจารณาทางแพ่งใด ๆ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ของการเข้าไปใช้หรือใช้เขตอำนาจทางแพ่งโดยราชอาณาจักรไทยหรือมาเลเซียให้เป็นไปตามการกำหนดว่าแท่นหรือสิ่งติดตั้งนั้นเป็นไทยหรือมาเลเซียและ

(๔) การกำหนดว่าแท่นหรือสิ่งติดตั้งเป็นไทยหรือมาเลเซียตาม (๒) และ (๓) ให้วินิจฉัยตามหลักการว่าที่ตั้งส่วนใหญ่อยู่ที่ใด

[๘] Article 89

Invalidity of claims of sovereignty over the high seas

No State may validly purpose to subject any part of the high seas to its sovereignty.

[๙] Article 90

ด้วยกฎหมายทะเลไม่ได้กำหนดให้อำนาจรัฐชายฝั่งนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรไปใช้บังคับเพื่อเรียกเก็บภาษีการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าในบริเวณไหล่ทวีป แต่อย่างไรก็ตาม Article 60[๑๐] ประกอบกับ Article 80[๑๑] กำหนดให้รัฐชายฝั่งมีอำนาจแต่ผู้เดียวเหนือเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง และสิ่งก่อสร้างรวมทั้งมีเขตอำนาจเกี่ยวกับกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ว่าด้วยศุลกากร การคลัง อนามัย ความปลอดภัยและการเข้าเมืองประกอบกับพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซียฯ มีเจตนารมณ์[๑๒] เพื่อให้มีการแสวงหาประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย โดยประเทศทั้งสองต่างยินยอมซึ่งกันและกันที่จะให้ใช้เขตอำนาจที่เกี่ยวกับศุลกากรและสรรพสามิตและภาษีอากรภายในพื้นที่พัฒนาร่วมในลักษณะต่างตอบแทน

Right of navigation

Every State, whether coastal or land-locked, has the right to sail ships flying its flag on the high seas.

[๑๐] Article 60

Artificial island, installations and structures in the exclusive economic zone

1. In the exclusive economic zone, the coastal State shall have the exclusive right to construct and to authorize and regulate the construction, operation and use of

(a) artificial islands;

(b) installations and structures for the purposes provided for in article 56 and other economic purposes;

(c) installations and structures which may interfere with the exercise of the rights of the coastal State in the zone

2. The coastal State Shall have exclusive jurisdiction over such artificial islands, installations and structures, including jurisdiction with regard to customs, fiscal, health, safety and immigration laws and regulations.

3. Due notice must be given of the construction of such artificial islands, installations or structures, and permanent means for giving warning of their presence must be maintained. Any installations or structures which are abandoned or disused shall be removed to ensure safety of navigation, taking into account any generally accepted international standards established in this regard by the competent international organization. Such removal shall also have due regard to fishing, the protection of the marine environment and the rights and duties of other States. Appropriate publicity shall be given to the depth, position and dimensions of any installations or structures not entirely removed.

[๑๑] Article 80

Artificial islands, installations and structures on the continental shelf

Article 60 applies mutatis mutandis to artificial islands, installations and structures on the continental shelf.

[๑๒]หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากได้มีการลงนามในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นดอนใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๒๒ และต่อมาได้มีการลงนามในความตกลงว่าด้วยธรรมนูญแห่งมาเลเซียเมื่อวันที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๓๓ ตามความตกลงดังกล่าวมีข้อกำหนดด้วยว่าทั้งสองประเทศจะต้องออกกฎหมายอนุวัตรการก่อตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย โดยมีสาระสำคัญเหมือนกัน และประกาศใช้บังคับพร้อมกันด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ตามมาตรา ๒๑ วรรคสี่[๑๓] ดังนั้น แม้ว่าจะไม่สามารถนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรไปใช้บังคับในพื้นที่พัฒนาร่วมแล้วสามารถนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรไปใช้เพื่อเก็บภาษีศุลกากรแก่สินค้าที่นำเข้าไปยังหรือส่งออกจากเกาะเทียมสิ่งติดตั้งและสิ่งก่อสร้างนั้นได้โดยไม่จำเป็นต้องตรากฎหมายขึ้นใหม่แต่อย่างใด

ประเด็นที่สาม บทบัญญัติมาตรา ๑๔[๑๔] แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.๒๕๓๐ จะนำมาใช้กับการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าในพื้นที่พัฒนาร่วมได้หรือไม่นั้น เห็นว่า พระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.๒๕๓๐ ถือว่า เป็นกฎหมายเกี่ยวกับศุลกากร การนำไปบังคับใช้ในพื้นที่พัฒนาร่วมก็มีลักษณะเช่นเดียวกับที่พิจารณาแล้ว ในประเด็นที่สอง กล่าวคือ สามารถนำไปใช้ได้เหนือเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างในพื้นที่พัฒนาร่วม

ประเด็นที่สี่ กรณีที่เป็นสินค้าต้องห้ามหรือต้องกำกัดตามกฎหมายอื่น เช่น พระราชบัญญัติการส่งออกไปนอกและการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า พ.ศ.๒๕๒๒ จะนำบทบัญญัติของกฎหมายเหล่านั้นมาบังคับใช้สำหรับการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าในพื้นที่พัฒนาร่วมได้หรือไม่เพียงใดนั้น เห็นว่า เมื่อได้พิจารณาในประเด็นที่สามแล้วว่า กฎหมายภายในที่จะนำไปใช้บังคับในบริเวณไหล่ทวีปซึ่งอยู่นอกอาณาเขตประเทศจะต้องอยู่ในขอบเขตที่มีกฎหมายระหว่างประเทศยอมรับให้นำไปใช้ได้ ดังนั้น กฎหมายที่จะนำไปใช้บังคับในพื้นที่พัฒนาร่วมซึ่งอยู่ในบริเวณไหล่ทวีป จึงต้องเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการแสวงหาทรัพยากรธรรมชาติ สำหรับกฎหมายที่จะนำไปใช้บังคับบนเกาะเทียม สิ่งติดตั้งหรือสิ่งก่อสร้างก็จะต้องเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับศุลกากรการคลัง อนามัย ความปลอดภัยและการเข้าเมืองเท่านั้น

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๗) มีความเห็นเพิ่มเติมในกรณีนี้ว่า แม้ว่าจะมีข้อจำกัดให้นำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรไปใช้บังคับเพื่อเรียกเก็บภาษีนำเข้าหรือส่งออกสินค้าได้เฉพาะบนเกาะเทียม สิ่งติดตั้ง หรือสิ่งก่อสร้างที่ตั้งอยู่บนไหล่ทวีป แต่ไม่สามารถนำกฎหมายว่าด้วยศุลกากรไปใช้ในพื้นที่ส่วนอื่นของเขตพื้นที่พัฒนาร่วมได้ก็ตาม หากประสงค์จะเรียกเก็บภาษีการนำเข้าหรือส่งออกสินค้าไปยังพื้นที่ส่วนอื่นของพื้นที่พัฒนาร่วมส่วนที่มิใช่เกาะเทียม สิ่งติดตั้งหรือสิ่งก่อสร้าง จากผู้ที่ทำสัญญาสำรวจและผลิตปิโตรเลียมกับองค์กรร่วม ก็อาจทำความตกลงกับองค์กรร่วมว่า ในการทำสัญญาระหว่างองค์กรร่วมกับผู้

---

[๑๓]โปรดดูเชิงอรรถที่ (๗)

[๑๔]มาตรา ๑๔ เพื่อปฏิบัติตามข้อผูกพันตามสัญญาหรือความตกลงระหว่างประเทศที่เป็นประโยชน์แก่การเศรษฐกิจของประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี มีอำนาจประกาศยกเว้น ลดหรือเพิ่มอากรจากอัตราที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากร หรือประกาศเรียกเก็บอากรตามอัตราที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากรสำหรับของที่มีถิ่นกำเนิดจากประเทศที่ร่วมลงนามหรือลักษณะตามที่ระบุไว้ในสัญญาหรือความตกลงดังกล่าว ทั้งนี้จะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขใด ๆ ไว้ด้วยก็ได้

การประกาศ การยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงประกาศในวรรคหนึ่ง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ประกอบธุรกิจการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติตามมาตรา ๑๗[๑๕] แห่งพระราชบัญญัติองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.๒๕๓๓ โดยเพิ่มข้อกำหนดในสัญญาเพื่อเรียกเก็บเงินในกรณีดังกล่าวก็ได้

(ลงชื่อ) ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนาศานต์
(นายชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนาศานต์)
รองเลขาธิการ ฯ
รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
พฤษภาคม ๒๕๓๙

---

[๑๕]มาตรา ๑๗ ไม่ว่าจะมีกฎหมายอื่นใดบัญญัติเป็นลายลักษณ์อักษรไว้อย่างไรก็ตาม ห้ามมิให้ผู้ใดนอกจากองค์กรร่วมประกอบธุรกิจการสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติใด ๆ รวมทั้งปิโตรเลียมในพื้นที่พัฒนาร่วมเว้นแต่จะได้มีการทำสัญญาระหว่างองค์กรร่วมกับผู้นั้นเพื่อสำรวจและแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติดังกล่าว

สัญญาตามวรรคหนึ่งจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐบาลทั้งสองก่อน

ฯลฯ ฯลฯ